

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Elektrárna Tisová, a.s.**, IČ 29160189
sídlem Tisová 2, 356 01 Březová
zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Zdvihalem
sídlem Dušní 10, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 30. 10. 2023, č. j. MZP/2023/290/333,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru energetiky a ochrany klimatu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 3. 2023, č. j. MZP/2023/810/592 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“). Prvostupňovým správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o změnu povolení k emisím skleníkových plynů dle § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 383/2012 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, ve znění účinném ke dni 9. 4. 2024 (dále též jen „zákon o obchodování s povolenkami“).
2. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:
3. Žalobce disponuje povolením k emisím skleníkových plynů pro zařízení CZ-0208 – Elektrárna Tisová (dále také jen „zařízení CZ-0208“ či „zařízení žalobce“) dle § 3 zákona o obchodování s povolenkami, které bylo vydáno pro zařízení provozované v obci Březová u Sokolova, část Tisová, konkrétně k provozu elektrárny Tisová, v níž jsou prováděny výrobní činnosti výroba elektrické energie (spalování hnědého uhlí či zemního plynu). K výrobě elektrické energie docházelo prostřednictvím tří výrobních objektů. Jedním z těchto výrobních objektů byla plynová kotelna, sestávající ze dvou kotlů K31 a K32 (dále též „plynová kotelna“), ve které rovněž probíhala výroba tepelné energie spalováním zemního plynu; v povolení jsou oba vypočtené kotle označeny jako skupina zdrojů č. 3.
4. Žalobce v žádosti ze dne 6. 4. 2022 požádal o změnu povolení k emisím skleníkových plynů vydaném k zařízení CZ-0208. Změna měla spočívat ve vyčlenění plynové kotelny z rozsahu povolení. Žalobce v žádosti uvedl, že plynovou kotelnu prodal společnosti SUAS Gas s. r. o., IČO: 09782389 (dále jen „společnost SUAS Gas“), čímž přestal být jejím vlastníkem a provozovatelem. Dle žalobce v důsledku prodeje plynové kotelny již nejsou splněny zákonné podmínky pro její zahrnutí pod stávajícího povolení k emisím skleníkových plynů.
5. Prvostupňový správní orgán zahájil řízení o žádosti a dne 9. 6. 2022 vydal rozhodnutí č. j. MZP/2022/810/1747, kterým žádost žalobce zamítl. Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 9. 6. 2022, č. j. MZP/2022/810/1747, bylo následně zrušeno rozhodnutím ministra žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. MZP/2021/770/1433, a vráceno zpět prvostupňovému orgánu. Po vrácení věci pokračoval prvostupňový správní orgán v řízení, přičemž vyzval žalobce ke zodpovězení řady otázek směřujících ke zjištění stavu a okolností provozu plynové kotelny. V prvostupňovém správním rozhodnutí dospěl prvostupňový orgán k závěru, že plynová kotelna není samostatným zařízením ve smyslu zákona o obchodování s povolenkami a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (dále jen „směrnice 2003/87/ES“). Uvedl, že plynová kotelna tvoří spolu s ostatními částmi zařízení CZ-0208 umístěnými v jednom průmyslovém areálu jednotný technologický celek sloužící

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

k výrobě energie a zásobování napojených odběratelů. Dle prvostupňového orgánu vyjma méně významných a převážně jen organizačních změn nedošlo na zdrojích emisí provozovaných v rámci zařízení k žádným změnám, které by zakládaly předpoklad, že se plynová kotelna stala samostatným zařízením. Prvostupňový orgán odkázal rovněž na metodický pokyn „Pokyny k výkladu Přílohy I směrnice o systému EU pro obchodování s emisemi“, které slouží k tomu, aby byla směrnice 2003/87/ES vykládána konzistentně ve všech státech EU. Uzavřel, že žalobcem uváděná skutečnost, že provozovatelem plynové kotelny je společnost SUAS Gas nezakládá důvod pro vyjmutí plynové kotelny z rozsahu stávajícího povolení k emisím, neboť rozhodující pro zařazení do systému EU ETS jsou parametry zdrojů emisí umístěných v plynové kotelně, popřípadě jejich technologická a funkční propojenost s dalšími zdroji emisí.

6. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal žalobce rozklad. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se ministr žalovaného zcela ztotožnil s právním posouzením věci prvostupňovým orgánem, a námitky žalobce jako nedůvodné zamítl. Ministr žalovaného nesouhlasil s námitkou žalobce, že bylo nesprávné považovat za pramen práva v České republice směrnici 2003/87/ES a pokyny k jejímu výkladu. Uvedl, že prvostupňový orgán postupoval podle zákona o obchodování s povolenkami, přičemž rozhodnutí vydané podle tohoto zákona argumentačně podpořil odkazem na směrnici a na pokyny k jejímu výkladu. Ministr žalovaného rovněž uvedl, že žalobce nedoložil, k jakým významným změnám ve fungování či technických parametrech, vyjma snížení příkonu zdrojů umístěných v kotelně, mělo dojít. V samotném prodeji plynové kotelny ministr žalovaného neshledal takovou změnu, aby mohla být otázka zařazení kotelny do rozsahu zařízení CZ-0208 posouzena jinak. Ministr žalovaného doplnil, že vyhodnocení zařazení zařízení do systému EU ETS nezávisí primárně na osobě provozovatele, ale na parametrech zařízení. Nesouhlasil se žalobcem, že by plynová kotelna neměla být součástí zařízení žalobce, neboť nesplňuje podmínky § 2 písm. a) zákona o obchodování s povolenkami. Dle ministra žalovaného jsou podmínky § 2 písm. a) zákona o obchodování s povolenkami splněny, když na všech zdrojích emisí (pozn. soudu v rámci zařízení) je provozována shodná činnost za stejným účelem, a to spalování paliva za účelem výroby energie. Ministr žalovaného shrnul, že plynová kotelna je závislá na infrastruktuře žalobce, je umístěna v areálu jeho zařízení, zcela obklopena pozemky ve vlastnictví žalobce, a vykazuje další známky provozních souvislostí a závislostí. K odkazu žalobce na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 29. 4. 2021 ve věci C-617/19 Granarolo SpA (dále jen „rozsudek SDEU C-617/19“) uvedl, že na rozdíl od závodu Granarolo, kdy se jednalo o dva zdroje emisí s odlišným účelem provozu, se v daném případě jedná o dva zdroje emisí provozovaných za stejným účelem výroby tepelné energie. Ministr žalovaného uvedl, že v daném případě je prokázána závislost plynové kotelny na zařízení žalobce, když bez spolupráce se žalobcem by nebylo vůbec možné plynovou kotelnu provozovat.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky

7. **Žalobce** v podané žalobě předně uvedl, že k 1. 1. 2022 prodal pozemek a plynovou kotelnu s příslušenstvím společnosti SUAS Gas, žalobce tak přestal být vlastníkem a provozovatelem plynové kotelny. Uvedl, že plynová kotelna je nezávislým zařízením, které je po jeho prodeji provozováno nezávislým provozovatelem, společností SUAS Gas, a to v režimu záložního zdroje pro soustavu centrálního zásobování teplem (dále také „SCZT“). Budova plynové kotelny je samostatně stojící objekt nacházející se na

samostatném pozemku. Veškerá média potřebná pro provoz plynové kotelny SUAS Gas zajišťuje na základě smluvních vztahů. Žalobce má za to, že po prodeji plynové kotelny již nejsou splněny zákonné podmínky pro zařazení kotelny pod stávající povolení pro zařízení CZ-0208, požádal proto o vyřazení plynové kotelny z rozsahu povolení.

8. Žalobce uvedl, že svůj právní názor podložil rozsudkem SDEU C-617/19, který se dle žalobce týká totožné problematiky, tj. vymezení zařízení dle příslušných předpisů upravujících systém EU ETS. Žalobce nesouhlasil s názorem ministra žalovaného, že se případ závodu Granarolo výrazně liší od nyní projednávaného případu. Uvedl, že nelze spatřovat odlišnost případů v rozdílných účelech zdrojů emisí, jak uvádí ministr. Žalobce přestřel, že v řízení o žádosti žalobce se jedná o otázku, zda v důsledku prodeje plynové kotelny, již plynovou kotelnou nelze považovat za součást zařízení žalobce, pro které bylo vydáno jediné povolení k emisím, či naopak zda plynová kotelna bude nadále součástí zařízení žalobce. Uvedl, že pokud by plynová kotelna nebyla součástí zařízení žalobce, její tepelný příkon by nedosahoval minimální prahové hodnoty 20 MW, což by zapříčinilo, že emise skleníkových plynů z kotelny by byly vyloučeny z působnosti zákona o obchodování s povolenkami a nespádaly by pod systém EU ETS. Dle žalobce žalovaný veden snahou nadále zahrnovat emise z plynové kotelny pod systém EU ETS, nesprávně trvá na závěru, že plynová kotelna je součástí zařízení žalobce, a to bez ohledu na relevantní právní úpravu, resp. její výklad.
9. Žalobce tedy zejména nesouhlasil s právním posouzením žalovaného, že plynová kotelna není samostatným zařízením ve smyslu zákona o obchodování s povolenkami. Žalobce uvedl, že po skutkové stránce jsou okolnosti provozu plynové kotelny nesporné a otázkou zůstává pouze aplikace příslušných právních předpisů na skutková zjištění. Na podporu svého závěru, že plynovou kotelnou již nelze považovat za součást zařízení žalobce, uvedl následující dílčí argumenty. K relevantní právní úpravě žalobce uvedl, že jediným přímo aplikovatelným právním předpisem upravujícím režim povolení k emisím skleníkových plynů je zákon o podmínkách obchodování s emisními povolenkami. Pouze tento předpis stanovuje základní právní rámec relevantní pro posouzení žádosti žalobce. Směrnicí 2003/87/ES pak lze využít pouze podpůrně a nikoliv v rozporu se zákonem o obchodování s emisními podmínkami. Podpůrně pak lze použít také metodický pokyn „Pokyny k výkladu Přílohy I směrnice o systému EU pro obchodování s emisemi“, ovšem ne v rozporu s přímo aplikovatelnými předpisy. Pokud tedy žalovaný opírá svůj závěr o to, že pokyny uvádějí, že je nezbytné každé zařízení posuzovat co nejdříveji („*as broad as possible*“), je toto pravidlo aplikovatelné jen potud, pokud není v rozporu se zákonem o obchodování s emisními povolenkami v kontextu české právní úpravy. Nadto žalobce uvedl, že i samotné pokyny uvádějí, že přístupy k vymezení zařízení se v jednotlivých členských státech liší, a proto nejsou předkládána doporučení k definici pojmů provozovatel a provozovna. Termíny zařízení, provozovatel a provozovna pak musí být vykládány v kontextu primárně národních předpisů.
10. K pojmu zařízení žalobce uvedl, že je pro posouzení žádosti žalobce zcela klíčový. Žalobce uvedl, že proto aby mohla být plynová kotelna nadále považována za součást zařízení žalobce, musela by být činnost prováděná v kotelně činností související ve smyslu § 2 písm. a) zákona o obchodování s povolenkami, musí tedy jít o činnost: i) přímo související s činnostmi prováděnými v areálu zařízení žalobce; ii) mající technickou spojitost s činnostmi prováděnými v daném místě; a iii) mající potenciální vliv na emise. Dle žalobce ovšem nejsou v případě plynové kotelny splněny podmínky přímé souvislosti s činnostmi

prováděnými v zařízení žalobce, a zejména podmínka technické spojitosti s činnostmi provozovanými v daném místě. Žalobce uvedl, že společnost SUAS Gas zajišťuje provoz a servis plynové kotelny. Obsluha plynové kotelny je pak zajišťována na základě smluvních vztahů, mimo jiné i pracovníky žalobce. Činnosti jsou prováděny na základě smluv o službách a prodeji tepelné energie, a nejedná se o služby které by nemohl poskytovat jiný subjekt na trhu. Provoz plynové kotelny tak není závislý funkčně ani organizačně na třetích osobách, tj. ani na žalobci. Žalobce poukázal na rozsudek SDEU C-617/19, ze kterého vyplývá závěr, že kritérium technické spojitosti nemůže záviset na smluvních ujednáních, kterými jsou dotčené subjekty vázány. Smluvní vztahy uzavřené mezi žalobcem a společností SUAS Gas tak nemohou podporovat závěr o tom, že by plynová kotelna byla součástí zařízení žalobce.

11. Žalobce zdůraznil, že plynová kotelna je technicky a funkčně samostatným provozem, neboť má samostatný přívod paliva; je osazena měřidly pro měření spotřeby zemního plynu, elektřiny a vody; je umístěna na samostatném pozemku; produkuje sytou páru výhradně pro topárenské účely zavedenou do rozdělovače páry napojeného následně do výstupního parovodu na Sokolov. Uvedl, že plynová kotelna je provozována v režimu záložního zdroje pro soustavu centrálního zásobování teplem (SCZT), proto je provozována dle potřeb SCZT a též s ohledem na ekonomickou výhodnost výroby tepla tímto zdrojem v porovnání s ostatními zdroji zapojenými do SCZT. SCZT je řízena žalobcem, avšak provoz samotné plynové kotelny řídí SUAS Gas, resp. jeho jednatele jakožto zodpovědný management. Žalobce podotknul, že v teoretické rovině je provoz plynové kotelny možný bez ohledu na zdroje žalobce – i v případě odstavení zdrojů žalobce by plynová kotelna nadále plnila svou funkci výroby tepla. Dle žalobce provoz plynové kotelny a provoz zdrojů žalobce na sobě nejsou vzájemně závislé. Žalobce doplnil, že ani ze skutečnosti, že plynová kotelna je napojena na distribuční síť žalobce nelze dovozovat technickou spojitost mezi oběma provozy, odkázal přitom na Stanovisko generálního advokáta ve věci C-617/19. Provoz žalobce je i po prodeji plynové kotelny funkční bez ohledu na zapojení plynové kotelny, to je podle žalobce v daném případě rozhodující pro posouzení technické spojitosti. Technická spojitost tedy dle žalobce absentuje. K tvrzení žalovaného, že na plynové kotelně v návaznosti na její prodej nedošlo k žádným fyzickým změnám, uvedl žalobce, že podmínka fyzických změn nevyplyvá z příslušných právních předpisů. Žalobce uzavřel, že plynová kotelna a zařízení žalobce mohou fungovat jeden bez druhého, plynovou kotelnou proto nelze považovat za součást zařízení žalobce.
12. K pojmu provozovatel žalobce uvedl, že dle zákona o obchodování s povolenkami se provozovatelem zařízení rozumí osoba, která dané zařízení skutečně provozuje. Provoz plynové kotelny je po realizaci prodeje zcela v režii jejího vlastníka, tedy společnosti SUAS Gas. Provozovatelem plynové kotelny tak ve smyslu § 2 písm. d) zákona o obchodování s povolenkami je SUAS Gas. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že změna provozovatele v důsledku prodeje plynové kotelny je pouze formální. Žalobce tvrdil, že tím, kdo plynovou kotelnou skutečně provozuje je společnost SUAS Gas. Uvedl, že ke dni účinnosti prodeje pozbyl licenci k výrobě tepelné energie v plynové kotelně, a tuto licenci získala SUAS Gas. K odkazu žalovaného na čl. 2.1 Pokynů k výkladu Přílohy I směrnice o systému EU pro obchodování s emisemi, žalobce uvedl, že co nejširší vymezení zařízení je možné pouze za předpokladu, že jsou zařízení provozována stejným provozovatelem. Co nejširší vymezení zařízení pak má za cíl usnadnit uplatnění pravidel EU ETS, nikoliv

dogmaticky rozšířit uplatňování pravidel EU ETS na zařízení, která dle platných předpisů povolení k emisím nepodléhají.

13. K pojmu provozovna žalobce uvedl, že byť zákon o obchodování s povolenkami termín provozovna nedefinuje, přesto s tímto pojmem ve svých ustanoveních pracuje. Dle § 3 odst. 5 zákona o obchodování s povolenkami žalovaný na základě žádosti vydá jedno povolení pro více zařízení, která jsou umístěna ve stejné provozovně, v případě kdy provozovatel provozuje ve stejném zařízení nebo stejné provozovně více činností, výrobní kapacity těchto činností se sčítají. Termín provozovna je tak dle žalobce nezbytné vykládat ve smyslu ostatních právních předpisů, zejména dle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), a zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. V kontextu živnostenského zákona i občanského zákoníku je zřejmé, že provozovnou se rozumí prostory, ve kterých konkrétní podnikatel provozuje svou živnost. Dle žalobce je významné, že se musí jednat o jednoho konkrétního podnikatele. V okamžiku, kdy vlastnické právo k plynové kotelně přešlo na SUAS Gas není již možné považovat areál elektrárny Tisová za jednu provozovnu, nýbrž za provozovny (minimálně) dvě, tj. provozovnu žalobce a provozovnu SUAS Gas.
14. Na závěr se žalobce stručně vyjádřil k jednotlivým tvrzením prvostupňového orgánu a ministra žalovaného, na základě kterých spatřovaly funkční a technickou propojenost zařízení žalobce a plynové kotelny. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové správní rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 3. 2024 navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a vyjádřil se k námitkám žalobce. Žalovaný předně uvedl, že rozsah zařízení v EU ETS, který je dán především objektivními technickými parametry zařízení, jako jsou jeho umístění či kapacita zdrojů emisí a jejich vzájemná provázanost, není možné upravovat účelově tak, aby některá z částí zařízení či celá zařízení nebyla zahrnuta v EU ETS. K argumentaci žalobce, že technická spojitost nezávisí na smluvních ujednáních, žalovaný uvedl, že způsob provozu zařízení, který je doložen smluvním vztahem může technickou spojitost dokládat. Žalobce nikterak neprokázal, že by došlo k jakýmkoliv podstatným změnám v provozu a konfiguraci plynové kotelny oproti stavu, kdy byla zařazena do rozsahu povolení pro zařízení CZ-0208. Smluvní vztahy žalobce a společnosti SUAS Gas jsou sice podstatné, nejsou však jediným důvodem, proč shledal žalovaný plynovou kotelnou součástí zařízení žalobce. Prvky údajné nezávislosti uváděné žalobcem (licence, měřidla, samostatný přívod plynu, umístění na samostatném pozemku, napojení na výstupní parovod) mohou naplňovat i zdroje emisí umístěné v rámci jednoho zařízení a fakticky tak nejde o postačující argumenty pro vymezení zdroje emisí jako samostatného zařízení. Přinejmenším první čtyři z odkazovaných vlastností kotelny pak lze v kontextu projednávané věci, respektive zařízení CZ-0208, zajistit v zásadě marginální technickou změnou (instalace měřidel, přívod plynu), popřípadě jen administrativní změnou (udělení licence, vyčlenění pozemku). Podstatným je naopak umístění zdrojů emisí v areálu zařízení CZ-0208, které se oproti předchozímu stavu vůbec nezměnilo. Argumentaci žalobce, že oba provozy mohou pokračovat ve své činnosti nezávisle na sobě označil žalovaný za lichou, neboť často jsou jednotlivé zdroje, např. kotle, na sobě fungující nezávisle. Uvedl, že změnu provozovatele či spíše vlastníka plynové kotelny neignoruje; pouze ji nevyhodnotil jako důvod pro vyčlenění kotlů K31 a K32 z rozsahu povolení č. CZ-0208. Kromě toho je přinejmenším sporné, zda společnost SUAS Gas je „skutečným provozovatelem“ zařízení, když provoz

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

plynové kotelny by nebyl možný bez zaměstnanců žalobce. V projednávaném případě jde o více zařízení provozovaných jedním provozovatelem ve stejné provozovně (areálu Elektrárny Tisová) a je tak zcela v souladu s metodickým pokynem jejich zahrnutí do rozsahu jediného povolení k emisím, jak tomu ostatně bylo před prodejem plynové kotelny společnosti SUAS Gas, a je až dosud.

16. **Žalobce** v replice k vyjádření žalovaného ze dne 29. 4. 2024 stručně zopakoval podstatnou argumentaci uvedenou v žalobě. Žalobce zdůraznil, že podstatné je ve věci posoudit, jak má být definice zařízení dle § 2 písm. a) zákona o obchodování s povolenkami vykládána a jakým způsobem má být aplikována na skutkový základ sporu. Nad rámec tvrzení uvedených v žalobě žalobce poukázal na legislativní činnost žalovaného, a to na žalovaným připravovanou novelu zákona o obchodování s povolenkami, dle které se zařízením nově rozumí „*stacionární technicky provázaný samostatně funkční technologický celek nacházející se na jednom místě...*“. Dle žalobce ze samotné potřeby upravovat definici zařízení je zřejmé, že dosavadní přístup žalovaného k vymezení zařízení nemá v současném znění zákona oporu, a jde spíše o dogmatický postup založený na výkladových stanoviscích ke Směrnici o EU ETS.
17. **Žalovaný** v replice ze dne 27. 5. 2024 rovněž stručně zopakoval svou argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. K argumentaci žalobce ve vztahu k legislativní činnosti uvedl, že při tvorbě legislativy sleduje celkovou situaci v EU ETS a nezaměřuje se na konkrétní zařízení, nýbrž usiluje o spravedlivý přístup ke všem účastníkům EU ETS a řádnou implementaci unijních právních předpisů.

III.

Posouzení žaloby

18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 s. ř. s. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
19. Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spise, jímž se dokazování zásadně neprovádí; přičemž žádná ve správním spise založená listina nebyla sporována z hlediska její věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 2 písm. a) zákona o obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, se pro účely tohoto zákona rozumí: „*zařízením stacionární technická jednotka, ve které se provozuje jedna nebo více činností uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu nebo s nimi přímo související činnosti, které mají technickou spojitost s činnostmi provozovanými na daném místě a které mohou mít vliv na emise; za zařízení se nepovažují stacionární technické jednotky používané k výzkumu, vývoji a zkoušení nových výrobků a postupů*“;

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

23. Podle § 2 písm. d) zákona o obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, se pro účely tohoto zákona rozumí: „*provozovatelem zařízení osoba, která zařízení skutečně provozuje; není-li taková osoba známa, považuje se za provozovatele zařízení vlastník zařízení*“;
24. Podle čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87/ES se: „*zařízením*“ rozumí *stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více činností uvedených v příloze I a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s činnostmi probíhajícími v dotyčném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění*“;
25. Podle čl. 3 písm. f) směrnice 2003/87/ES se: „*provozovatelem*“ rozumí *jakákoli osoba, která zařízení provozuje nebo řídí, nebo pokud to vyžadují vnitrostátní právní předpisy, na kterou byla přenesena rozhodující hospodářská pravomoc nad technickou funkcí zařízení*“.
26. Soud předesílá, že v dané věci se jedná o posouzení rozsahu zařízení dle zákona o obchodování s povolenkami a zodpovězení otázky, zda plynová kotelna je pořád součástí zařízení žalobce CZ-0208 či nikoliv.
27. Žalobce předně nesouhlasil s právním posouzením žalovaného, že plynová kotelna není samostatným zařízením ve smyslu zákona o obchodování s povolenkami. Žalobce namítal, že podmínky § 2 písm. a) zákona o obchodování s povolenkami nejsou splněny, když v případě plynové kotelny není přímá souvislost s činnostmi prováděnými v zařízení žalobce, a zejména není dána technická spojitost plynové kotelny a zařízení žalobce. Absenci technické spojitosti žalobce spatřoval ve skutečnosti, že oba provozy mohou fungovat jeden bez druhého. Provoz plynové kotelny je možný bez ohledu na zdroje žalobce, a rovněž provoz zařízení žalobce je možný bez provozu plynové kotelny. Plynovou kotelnou tak žalobce po prodeji společnosti SUAS Gas považuje za samostatné zařízení, a nikoliv za součást zařízení žalobce.
28. Soud na argumentaci žalobce nevešel. Sám žalobce v žalobě uvedl, že plynová kotelna je provozována v režimu záložního zdroje pro soustavu centrálního zásobování teplem (SCZT), kterou řídí žalobce. Rovněž tak žalobce potvrdil, že plynová kotelna je provozována dle potřeb SCZT a též s ohledem na ekonomickou výhodnost výroby tepla tímto zdrojem v porovnání s ostatními zdroji žalobce zapojenými do SCZT. Skutečnost, že plynová kotelna vyrábí teplo pro potřeby SCZT, jež je řízena žalobcem, dle soudu dokládá právě funkční propojenost plynové kotelny a ostatních zdrojů žalobce, resp. celého zařízení CZ-0208. Dle soudu tedy činnost prováděná v plynové kotelně (výroba tepla ze zemního plynu) přímo souvisí s činnostmi provozovanými v rámci zařízení žalobce, tj. s výrobou tepla a elektrické energie (spalováním hnědého uhlí). Přičemž žalobce poukázal na to, že výroba tepla v plynové kotelně probíhá v režimu záložního zdroje pro potřeby SCZT s ohledem na ekonomickou výhodnost výroby tepla tímto zdrojem v porovnání s ostatními zdroji. Tvrzení žalobce, že provoz plynové kotelny řídí management SUAS Gas se soudu jeví jako nepřesvědčivé a účelové, když žalobce rovněž uvedl, že plynová kotelna je provozována dle potřeb SCZT, která však je řízena žalobcem. Dle názoru soudu je tak žalobce subjektem, jenž v konečném důsledku rozhoduje, zda a kolik tepla plynová kotelna pro potřeby SCZT jako záložní zdroj vyrobí.
29. Co se týče argumentace žalobce, že mezi plynovou kotelnou a (zbylým) zařízením žalobce CZ-0208 není dána technická spojitost, toto tvrzení soud považuje za účelové. Skutečnost, že provoz plynové kotelny může probíhat nezávisle na zařízení žalobce, a naopak provoz zařízení žalobce je možný nezávisle na provozu plynové kotelny, ještě bez dalšího

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nedokládá absenci jejich technické spojitosti. Jak správně poukázal žalovaný, byť ve vyjádření k žalobě, často jednotlivé zdroje emisí, např. kotle, fungují nezávisle na sobě. Pro úplnost soud konstatuje, že provoz plynové kotelny nezávislé na zařízení žalobce (tj. pokud by zařízení žalobce energii nevyrábělo) je sice možný v teoretické rovině, ovšem v praktické rovině postrádá smysl, neboť plynová kotelna funguje jako záložní zdroj pro SCZT, kterou řídí žalobce. Přičemž principem záložního zařízení je právě dodávání elektřiny pro spotřebiče (zařízení), když primární zdroj dodávky elektřiny selže, což bezesporu svědčí o vysoké vzájemné provázanosti a integritě provozu celého zařízení elektrárny Tisová tak, jako o možnosti plynové kotelny (v případě její aktivace) ovlivnit emise a znečištění. Soud odkazuje na bod 45. rozsudku SDEU C-617/19 „Granarolo SpA“, v němž je uvedeno, že: „... podmínka týkající se existence technické souvislosti konkretizující takový přímý vztah vyžaduje, jak uvedl generální advokát v bodě 57 svého stanoviska, aby propojení mezi dotčenými činnostmi přispívalo k integritě celkového technického procesu činnosti spadající do přílohy I směrnice 2003/87.“, existence požadované integrity celkového technického procesu činností, resp. provozu elektrárny Tisová, je, dle názoru soudu, v posuzované věci splněna.

30. S ohledem na výše popsanou funkční propojenost plynové kotelny a ostatního zařízení žalobce, se pak žalobcem uváděné prvky technické nezávislosti (samostatný přívod plynu, osazení plynové kotelny měřidly na vstupu a výstupu, vyčlenění a prodej pozemku pod plynovou kotelnou, napojení na výstupní parovod) jeví jako marginální opatření v provozu kotelny. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že tyto skutečnosti nedokládají absenci technické spojitosti v případě plynové kotelny a zařízení žalobce. Žalobcem uváděné prvky údajné technologické nezávislosti se mohou vyskytovat i u zdrojů emisí v rámci jednoho zařízení. Přičemž v bodě 40. rozsudku SDEU C-617/19 „Granarolo SpA“ je výslovně konstatováno, že otázka: „... existence technické souvislosti, ..., nemůže záviset na smluvních ujednáních, kterými jsou vázány převádějící a nabývací podnik.“
31. Soud doplňuje, že pokud plynová kotelna fungovala jako záložní zdroj tepla pro SCZT před prodejem společnosti SUAS Gas (žalobce dostal povolení k emisím skleníkových plynů a nenamítal, že by zde nebyla dána přímá souvislost v obou provozech a technologická spojitost), pak se argumentace žalobce, že po prodeji SUAS Gas a dalších méně významných změnách, jako je osazení plynové kotelny měřidly, najednou chybí přímá souvislost s činnostmi prováděnými v zařízení žalobce a technická spojitost mezi oběma provozy, soudu jeví jako čistě účelová. K žádné funkční změně v provozu plynové kotelny přitom nedošlo, resp. žalobce to ani ve správním řízení, ani v soudním řízení netvrdil.
32. S výše uvedeným souvisí i posouzení přílehavosti rozsudku SDEU C-617/19 „Granarolo SpA“. Soud konstatuje, že v případě závodu Granarolo, se jednalo o dva zdroje emisí. Z rozsudku SDEU C-617/19 vyplývá, že výrobní zařízení společnosti Granarolo bylo složeno ze tří jednotek a vybavené tepelnou elektrárnou, která vyráběla teplo pro zpracovatelské procesy při výrobě mléčných výrobků (v potravinářském odvětví). V roce 2013 postavila Granarolo v průmyslovém areálu svého výrobního zařízení jednotku na kombinovanou výrobu elektřiny a tepla určených k výrobě potravin (dále také „kogenerační jednotka“). V roce 2017 převedla Granarolo svoji kogenerační jednotku na společnost E.On Business Solutions (dále jen „E.ON“ nebo „EBS“), podnik specializovaný v odvětví energetiky, přičemž s ním uzavřela smlouvu o dodávkách elektřiny a tepla. V rozsudku SDEU řešil otázku, zda existuje mezi kogenerační jednotkou a výrobním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

závodem Granarolo přímá souvislost, potažmo souvislost technická (srov. bod 42 rozsudku: „Pokud jde o další kritéria stanovená v čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87, Soudní dvůr rozhodl, že činnost je přímo spojena s činností, na kterou se vztahuje příloha I této směrnice, pokud je nezbytná pro její výkon, a tato přímá souvislost je mimoto konkretizována existencí technické souvislosti v situaci, kdy je dotyčná činnost začleněna do celkového technického procesu činnosti spadající do této přílohy I (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. června 2016, *Elektriciteits Productiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ*, [C-158/15](#), [EU:C:2016:422](#), bod 30).“). SDEU se přiklonil k závěru Granarolo a Evropské komise, že mezi činností výrobního zařízení Granarolo (jež vyrábí mléčné výrobky), konkrétně tepelné elektrárny, která dodává teplo nezbytné pro tuto výrobu a činnosti kogenerační jednotky (výroba tepla a elektřiny) není dána podmínka přímé souvislosti (srov. bod 47 a 48 rozsudku SDEU: „V projednávané věci přitom ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, což ostatně potvrzuje znění druhé předběžné otázky, že výrobní zařízení společnosti Granarolo, a konkrétně tepelná elektrárna, která dodává teplo nezbytné pro tuto výrobu, může pokračovat ve výkonu své činnosti i v případě přerušení dodávek elektřiny a tepla kogenerační jednotkou nebo v případě poruchy nebo ukončení činnosti této jednotky... Vzhledem k tomu, že propojení mezi kogenerační jednotkou a výrobním zařízením nepřispívá k integritě technického procesu činností probíhajících v tepelné elektrárně tohoto zařízení, a že proto – s výhradou ověření předkládajícím soudem – nejsou splněna kritéria stanovená v čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87, nelze kogenerační jednotku a tepelnou elektrárnu považovat za jedno a totéž zařízení ve smyslu tohoto ustanovení.“ (pozn. podtržení provedeno soudem)). Soud poukazuje i na závěry generálního advokáta, zejména na body 60. až 68. stanoviska generálního advokáta, jež byly SDEU aprobovány: „Společnost Granarolo tuto argumentaci zpochybňuje a tvrdí podobně jako společnost EBS a Komise, že činnost, která probíhá v kogeneračním zařízení, „po technické stránce nesouvisí“ s činnostmi, které provádí v rámci svého výrobního závodu, a nelze ji považovat za činnost, která je s těmito činnostmi přímo spojená. S tímto stanoviskem souhlasím... Tyto skutečnosti podle mého názoru nasvědčují tomu, že taková činnost výroby tepelné a elektrické energie z kogeneračního zařízení, jako je činnost dotčená ve věci v původním řízení, není začleněna do společného technického procesu takového výrobního závodu, jako je závod provozovaný společností Granarolo. Ostatně závod společnosti Granarolo mohl plně fungovat před tím, než bylo zařízení postaveno. Jedná se tedy o opačný případ, než byl případ uhelné elektrárny ve věci, v níž byl vydán rozsudek *Elektriciteits Productiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ*, která nemohla vykonávat svou činnost bez uhlí dopraveného z úložiště dopravním pásem.“). Generální advokát se tedy přiklonil k závěru společnosti Granarolo, že činnost, kterou provádí v rámci svého výrobního závodu (výroba mléčných výrobků) není přímo spojená s činností kogenerační jednotky (výroba tepelné a elektrické energie). Generální advokát a SDEU mimo jiné konstatovaly, že činnost závodu Granarolo může probíhat i bez kogenerační jednotky. Generální advokát tak uzavřel, že činnost kogenerační jednotky není začleněna do společného technického procesu výrobního závodu společnosti Granarolo. K tomuto generální advokát v bodě 70. stanoviska doplnil: „Opačný závěr by znamenal, že by se mělo za to, že pouze z důvodu svého připojení k elektrizační soustavě by všichni poskytovatelé energetických služeb vykonávali činnosti, které by „po technické stránce souvisely“ s činnostmi svých zákazníků, což by vedlo k překrývání emisí skleníkových plynů, které by jim mohly být přičítány, a znemožnilo by to fungování ETS“.

33. Soud shrnuje, že v případě závodu Granarolo se jednalo o dvě rozdílné činnosti, výrobu mléčných výrobků v rámci zařízení Granarolo, a výrobu tepelné a elektrické energie kogenerační jednotkou. SDEU aproboval závěr společnosti Granarolo a Evropské komise,

že činnost kogenerační jednotky nepřispívá k integritě technického procesu činností probíhajících v tepelné elektrárně zařízení Granarolo, společnost Granarolo mohla svou činnost uskutečňovat i bez dodávek energie kogenerační jednotky. Nyní posuzovaný případ se od případu Granarolo liší především tím, že činností zařízení žalobce je výroba elektrické a tepelné energie, rovněž tak plynová kotelna vyrábí tepelnou energii, přičemž plynová kotelna je záložním zdrojem pro soustavu centrálního zásobování teplem, jež řídí žalobce. Mezi činnostmi probíhajících v zařízení žalobce a činnosti plynové kotelny je tak zřejmá přímá souvislost. Dle soudu tedy na rozdíl od případu Granarolo v nyní posuzovaném případě činnost plynové kotelny je začleněna do technického procesu zařízení žalobce (slovy SDEU přispívá k integritě technického procesu). Pro dokreslení skutkových okolností soud v teoretické rovině uvádí, že činnost plynové kotelny by neměla přímou souvislost s činnostmi v zařízení žalobce, pokud by např. energie z plynové kotelny byla využívána pro výrobu mléčných výrobků, či pokud by žalobce např. vyráběl mléčné výrobky a používal pro svou činnost různé tepelné zdroje včetně tepelné energie z plynové kotelny. V takovém případě by bylo možné aplikovat konkrétní závěry z rozsudku SDEU C-617/19 „*Granarolo SpA*“, neboť by skutkové okolnosti odpovídaly okolnostem případu Granarolo. V nyní posuzované věci se ovšem jedná o jiné skutkové okolnosti, a ve světle rozsudku SDEU je třeba přímou souvislost v činnosti zařízení žalobce a plynové kotelny shledat. Soud však zároveň akcentuje, že při posouzení dané věci vyšel z obecně formulovaných právních názorů, rozborů a úvah obsažených v rozsudku SDEU C-617/19 „*Granarolo SpA*“ a tyto na věc aplikoval.

34. Soud tedy shrnuje, že se ztotožnil s právním posouzením věci správními orgány, a to že dodávky tepla z plynové kotelny jsou provozovány ve zřejmé souvislosti s dodávkami tepla ze zařízení žalobce, jinými slovy činnost plynové kotelny je provozována v přímé souvislosti s činností zařízení žalobce. Tato přímá souvislost je mimoto konkretizována existencí technické souvislosti, neboť činnost plynové kotelny je začleněna do celkového technického procesu činnosti zařízení žalobce. Soud opět zdůrazňuje, že sám žalobce uvedl, že plynová kotelna je provozována pro potřeby SCZT. Dle názoru soudu je v nyní posuzovaném případě dána jak funkční souvislost mezi oběma provozy (výroba tepelné energie), tak i technická souvislost. Tuto skutečnost soud považuje za rozhodující pro posouzení, zda je plynová kotelna součástí zařízení žalobce. Další okolnosti uváděné prvostupňovým orgánem a ministrem žalovaného tento závěr dokreslují, byť nejsou pro posouzení přímé souvislosti, a to včetně technické, určující. Jedná se např. o závěr správních orgánů, že pro provoz plynové kotelny je využita infrastruktura žalobce, nebo že je plynová kotelna umístěna v areálu zařízení žalobce. Ministr žalovaného v napadeném rozhodnutí připustil, že využívání jedné distribuční sítě ještě neznamená nutně zahrnutí zdroje do jednoho zařízení. V nyní posuzovaném případě je ovšem přímá souvislost provozu plynové kotelny a zařízení žalobce zřejmá, jak soud již popsal výše, a rovněž tak ve světle rozsudku SDEU C-617/19.
35. Další okolností, jež závěr správních orgánů o propojenosti obou provozů dokresluje, je skutečnost, že mezi žalobcem a SUAS Gas existuje personální propojení na úrovni vyššího vedení a obě společnosti náležejí do stejného svěřenského fondu. Prvostupňový správní orgán z vyjádření žalobce zjistil, že jednatelem SUAS Gas jsou Ing. Z. K. a Ing. P. H., Ing. P. H. je současně předsedou představenstva žalobce s primární funkcí dozoru nad užíváním záložního zdroje SCZT ze strany SUAS Gas. Tvzení žalobce v žalobě, že Holdingy SUAS Group a Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s. (jež je akcionářem žalobce) sice oba vrcholově spadají do shodného svěřenského fondu, jsou však od sebe organizačně a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

funkčně oddělené, nevyvrací závěr správních orgánů, že na úrovni vyššího vedení, zejména v osobě Ing. P. H., existuje personální propojení. Ve světle výše uvedeného, se pak soudu tvrzení žalobce, že *plynová kotelna je provozována v režimu záložního zdroje SCZT, je plně rozhodnutím jednatelů SUAS Gas, jeví jako účelové*. Soud se naopak ztotožnil se závěrem správních orgánů, že plynová kotelna (oba kotle) jsou stále umístěny na stejném místě, fungují zcela shodným způsobem a také účel jejich využití je shodný jako před tvrzenou změnou. K žádné funkční změně tedy v provozu plynové kotelny po prodeji společnosti SUAS Gas nedošlo, a žalobcem tvrzené prvky technické nezávislosti jako je samostatný přívod paliva, osazení měřidly a vyčlenění na samostatný pozemek, soud neshledal dostatečnými pro učinění závěru, že by mezi provozem plynové kotelny a zařízením žalobce chyběla přímá souvislost (funkční) včetně té technické.

36. Soud uzavírá, že shledal plynovou kotelnu součástí zařízení žalobce CZ-0208 ve smyslu čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87/ES.
37. Co se týče pojmu provozovatel zařízení, žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že provozovatelem plynové kotelny by měl být pořád žalobce a nikoli její nový nabyvatel SUAS Gas. Žalobce odmítl tvrzení prvostupňového orgánu, že změna provozovatele plynové kotelny v důsledku jejího prodeje je pouze formální změnou, a tvrdil, že tím, kdo plynovou kotelnu skutečně provozuje je společnost SUAS Gas. Ministr žalovaného v napadeném rozhodnutí, k této argumentaci žalobce uvedl, že pokud by plynová kotelna byla shledána samostatným zařízením ve smyslu EU ETS, pak by jejím provozovatelem mohla být shledána společnost SUAS Gas. Protože ji však ministr žalovaného jako samostatné zařízení neshledal, a naopak považuje za jedno zařízení celý areál elektrárny Tisová, provozovatelem bude nepochybně žalobce. S tímto závěrem se soud opět ztotožňuje a doplňuje, že podle § 2 písm. d) zákona o obchodování s povolenkami se provozovatelem zařízení rozumí *osoba, která zařízení skutečně provozuje, a teprve není-li taková osoba známa, považuje se za provozovatele zařízení vlastník zařízení*. Této definici provozovatele odpovídá i definice v čl. 3 písm. f) směrnice 2003/87/ES, dle kterého se provozovatelem rozumí *„jakákoliv osoba, která zařízení provozuje nebo řídí, nebo pokud to vyžadují vnitrostátní právní předpisy, na kterou byla přenesena rozhodující hospodářská pravomoc nad technickou funkcí zařízení“*. Jestliže byla plynová kotelna shledána součástí zařízení žalobce, pak dle soudu není pochyb o tom, že osobou, která zařízení skutečně provozuje je žalobce. Dle názoru soudu žalobce rovněž vykonává rozhodující hospodářskou pravomoc nad technickou funkcí zařízení, neboť sám žalobce uvedl, že plynová kotelna je provozována pro potřeby SCZT, kterou řídí žalobce. Jak soud uvedl již výše v rozsudku, žalobce je subjektem, jenž v konečném důsledku rozhoduje, zda a kolik tepelné energie plynová kotelna pro potřeby SCZT jako záložní zdroj vyrobí.
38. Nad rámec výše uvedeného, soud poznamenává, že v případě společnosti Granarolo bylo SDEU v rozsudku C-617/19 „*Granarolo SpA*“ shledáno, že společnost Granarolo ztratila kontrolu nad technickým fungováním kogenerační jednotky, neboť společnost E.ON (tj. nový nabyvatel) mohla v souladu se smluvními ujednáními zvýšit činnost kogenerační jednotky a dodávat vyrobenou elektřinu do veřejné sítě. V nyní posuzovaném případě však žalobce prostřednictvím řízení SCZT má kontrolu i nad provozem plynové kotelny. Dle soudu je tak správný závěr žalovaného, že provozovatelem celého zařízení, včetně plynové kotelny zůstává pro potřeby systému EU ETS žalobce. Na základě vydaného povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů pro zařízení CZ-0208 je žalobce zodpovědný i za monitorování a vykazování emisí. Na tomto místě soud poukazuje rovněž na skutečnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že v případě vyčlenění plynové kotelny z rozsahu zařízení žalobce by pak emise vyprodukované plynovou kotelnou, jež má tepelný příkon do 20 MW, nepodléhaly systému EU ETS. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že by tímto způsobem docházelo k obcházení systému EU ETS, když rozdělením zařízení mezi více vlastníky by emise z plynové kotelny byly vyloučeny ze systému EU ETS a nebyly by za ně odváděny emisní povolenky.

39. Soud dále konstatuje, že se již nezabýval pojmem provozovna pro nadbytečnost, neboť pro posouzení daného případu bylo rozhodující vymezení zařízení a určení provozovatele zařízení ve smyslu zákona o obchodování s povolenkami a směrnice 2003/87/ES. Jak uvedl žalobce v žalobě, zákon o obchodování s povolenkami termín provozovna nedefinuje, pouze s ním pracuje v ustanovení § 3 odst. 5 zákona: „*Ministerstvo na základě žádosti vydá jedno povolení pro více zařízení, která jsou umístěna ve stejné provozovně*“. Protože plynová kotelna byla shledána součástí zařízení žalobce CZ-0208 a žalobce tak nadále zůstává provozovatelem celého zařízení včetně plynové kotelny, je nadbytečné se zabývat pojmem provozovna z hlediska živnostenského zákona a občanského zákoníku. Soud uzavírá, že povolení k vypouštění skleníkových plynů bylo žalovaným vydáno pro zařízení CZ-0208, prvostupňový správní orgán žádost žalobce o změnu povolení k vypouštění skleníkových plynů (spočívající ve vyčlenění plynové kotelny) zamítl zcela po právu a v souladu s příslušnými právními předpisy.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu